

တက္ကသိုလ်

နောက်ခံ

လူစရာဝတ်စုံနှင့်ပန်းထိုးလျှို့ဝှက်ဆိုင်ရာ

ဒုတိယတွဲ
လတ်သိမ်း

အခန်း (၂၇) မြွေဘုရင်၏ နောက်ဆုံးနေ့

အခန်းအတွင်းတွင် တိတ်ဆိတ်လို့ နေသည်။ မြွေဘုရင်၏ လက်ရုံးသက် တော်စောင့်လေးဦးသာ ရှိနေသည်။ သူတို့ကလည်း မှောင်မဲတိတ် ဆိတ်နေသည်ကို အံ့အားသင့်လို့ နေကြသည်။ သူတို့တတွေမှာ လည်း အပေါ်ထပ်ကို မြွေဘုရင်၏ အမိန့်မရပဲ တက်ရဲကြသူများ မဟုတ်ကြ။ ကျင်းကြိုလင်နှင့် လုရှောင်ဖုန်းတို့ နှစ်ဦးသား မှောင်မဲတိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းဆီ တက်ခဲ့၏။

“သူ မနေ့ညက တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့ဘူး. . . ခုမှ အိပ်နေ ပြီလား မပြောတတ်ဘူး. . . ”

လုရှောင်ဖုန်းက ပြောပြောဆိုဆို စေ့ထားသော တံခါးကို တွန်းဝင်လိုက်သည်။ အထဲရောက်သော် ကျင်းကြိုလင်က မီးခြစ် ထုတ်၍ ကမ်းပေးသည်။ လုရှောင်ဖုန်းက မီးခြစ်ကို ခြစ်လိုက်၏။ မီးရောင်က လက်လာသည်။

တစ်ခဏ လင်းလက်လိုက်သော မီးခြစ်ဆံ၏ အလင်း ရောင်ဖြင့် အခန်းတွင်းရှိ ရှုခင်းကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း သိမြင် လိုက်ရပြီ။ မြွေဘုရင်၏မျက်စိမှာ အပြင်သို့ ပြူးထွက်နေသည်။

မြွေဘုရင် တစ်ယောက် အရှင်လတ်လတ် ကုတင်ပေါ်တွင် လည်ပင်းညှစ် အသတ်ခံရလေပြီ။ လူရှောင်ဖုန်းက မြွေဘုရင်ထံသို့ သွက်သွက်ကြီး လျှောက်သွားပြီး လက်ကို ကိုင်လိုက်၏။ မြွေဘုရင်၏လက်မှာ ရေခဲတမျှ အေးစက်နေပါပြီ။ အခန်းထဲမှာလည်း မောင်နေဆဲ။ ကျင်းကြိုလင်က မီးကို မထွန်းညှိပါ။

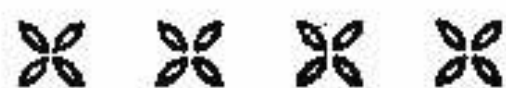
ဤအချိန်တွင် မြွေဘုရင်၏ မျက်နှာကို လူရှောင်ဖုန်း မမြင်ရသည်က အကောင်းဆုံးပင်။

လူရှောင်ဖုန်း မြွေဘုရင်၏ အသက်ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာဘေးတွင် ရပ်နေ၏။ သူ့ရင်မှာ နာကျည်းမှုများ တလိပ်လိပ် တက်လာ၏။ အံ့ကိုလည်း တင်းတင်းကြိတ်ထားသည်။ အကယ်၍ မီးထွန်းမည်ဆိုပါက အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရခက်သည့် အမှုအရာမျိုး မျက်နှာတွင် ပေါ်နေသည်ကို တွေ့ရမည်။

သူ အတန်ကြာအောင် ရပ်နေပြီးမှ...

“သွားကြစို့...”

ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်ပြီး ရယ်နေသည်။ သူ၏ရယ်သံက ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ရယ်သံမျိုးလည်း ဖြစ်နေသည်။

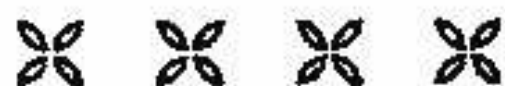

အခန်း (၂၈) သဲလွန်စ

ကျင်းကြိုလင်က မြင်းလည်းကို ငှားလိုက်ပြီ။ လုရှောင်ဖုန်း
မြင်းလည်းမစီးချင်ပါ။ သို့ရာတွင် မစီး၍ မဖြစ်တော့။

“မင်းအနားယူဖို့ လိုနေတယ်ကွ. . . အနားယူမှ အားအင်
ရှိပြီး ရန်သူကို ရင်ဆိုင်နိုင်မှာပေါ့. . . ဒါ့ကြောင့် မင်း မြင်းလည်း
စီးပါ. . .”

ကျင်းကြိုလင်က အကြံဉာဏ်ပေး ပြောလာသည်။ ကျင်း
ကြိုလင် စကားမှာ မှန်နေသည်။ ထို့ကြောင့် လုရှောင်ဖုန်း မြင်း
လည်းစီးရလေသည်။

‘မုန်ဝေ’၊ ခေါင်းသုံးလုံး မုန်ဝေဟု သူ့ကိုခေါ်ကြသည်။
ခေါင်းတစ်လုံးသာ ရှိသော်လည်း ဒုစရိုက်မှုများ စုံစမ်းရာတွင် ထူး
ချွန်လှသည်။ နာမည်ကြီး လူဆိုးထိန်းစာရင်းတွင် တစ်ဦးအပါအ
ဝင်ဖြစ်သည်။

မြင်းလည်းက တောင်ပင်လယ်ကို သွက်သွက်ကြီး ခရီးနှင့်
နေသည်။ တောင်ပင်လယ်ရောက်သည်နှင့် မြို့ထဲရှိ ကျင်းကြိုလင်

လူများက ကြိုဆိုရန် မြင်းလှည်းသမားကပင် သတင်းပေး၍
အကြောင်းကြားလိုက်၏။

မုန်ဝေကမူ လမ်းထောင့်တစ်နေရာရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
တွင် စောင့်နေသည်။ သူတို့ ရောက်လာပြီး တစ်ခဏနေသည်နှင့်
မုန်ဝေက စုံစမ်းသိထားသည်များကို ပြောပြ၏။

“ဒီဆိုင်ရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ အခန်းတစ်ခန်း ရှိတယ်. . .
အဲ့ဒီအခန်းကို ရုပ်ရည်ချောမောတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်က တစ်
နှစ်စာ အခန်းခ ကြိုတင်ပေးပြီး ငှားထားတယ်. . .”

“သူရဲ့ လှည့်စားမှုတွေကရော. . .”

လုရှောင်ဖုန်းက ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်ရှားမှုမှ မတွေ့ရသေးဘူး. . . ဘေးခန်းမှာနေတဲ့
လူတွေရဲ့ ပြောပြချက်အရတော့ လူမနေသလိုပဲတဲ့. . .”

မုန်ဝေတို့၏ လုပ်ရှားမှုသည် ကိုးစွန်းမမကြီးထက် လျင်
မြန်နေသလားဟု လုရှောင်ဖုန်း တွေးနေသည်။

“မင်းရဲ့လူတွေကို ပြန်သွားခိုင်းလိုက်တော့ ဒီနေရာက
အစောင့်အကြပ်တွေ ချထားတာ၊ . . ဒီပြင်လူတွေ ရိပ်မိနေဦးမယ်”

ကျင်းကြိုလင်က အမိန့်ပေးဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သိပ်သတိထားပါတယ်. . . အဖွဲ့သားတွေ
အားလုံး ရုပ်ဖျက်ထားပါတယ်. . .”

မည်မျှပင် ရုပ်ဖျက်ထားကြပါစေ. . . ဝါရင့်ဒုစရိုက်
ကောင်များ၊ ဝါရင့်သိုင်းသမားများအနေဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ရုံနှင့်
သိသာနိုင်သည်။ ချက်ချင်းပင် မုန်ဝေ ထသွားသည်။

လမ်းထိပ်ရှိ အိမ်အမိုးအောက် တစ်ခုတွင် တောင်းရမ်း

နေသည့် သူတောင်းစား တစ်ဦးက ဖြတ်သွားသည့် မုန့်ဝေကို ပိုက် ဆံခွက်ကမ်း၍ တောင်းသည်။ မုန့်ဝေက ခြေဖြင့် ဆောင့်ကန်သွား လေသည်။ မကြာမီ မုန့်ဝေ ပြန်ရောက်လာသည်။

ထိုစဉ် ရုပ်ဖျက်ထားသူ အားလုံးလိုလို ပျောက်ကွယ်သွား လေပြီ။ သူတို့ သုံးယောက် ဆိုင်အနောက်ဘက် အခန်းဆီသို့ ဝင် သွားကြသည်။ အခန်းတွင် ဝင်သွားသည်နှင့် ဖုန်နံ့ကို အရင်ဆုံး ရှုမိ သည်။ လူမနေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်သည်။

ဘီရိုတစ်လုံး၊ ကြည့်မှန် တစ်ချပ်၊ ခုတင်တစ်လုံး ရှိနေသည်။

အခြားထူးခြားသော သဲလွန်စ မတွေ့ရချေ။ သည်ကိုလာ ရကျိုးမနပ်ပါလား။

“ဒီမှာ ဘာကလေးလဲ မသိဘူး. . .”

နောက်ဖေးခန်းမှ ဝမ်းသာအားရ အော်ပြောသံကို ကြား လိုက်ရသည်။ မုန့်ဝေ၏ အသံပင်။ မုန့်ဝေက သစ်သားဘူးကလေး တစ် ဘူးကိုင့်၍ ပြေးထွက်လာသည်။

“ဟ. . . ဘူးလေးပါလား. . . ဘယ်က တွေ့ခဲ့တာလဲ. . .”

ကျင်းကြိုလင်က ပျာပျာသလဲ မေးသည်။

“မီးဖိုထဲက. . .”

မီးဖိုထဲမှာ ရှုပ်ပွနေသည်။ ပစ္စည်းဝှက်ရန် အကောင်းဆုံး နေရာပင်။ ဒါကြောင့် လျှို့ဝှက်ပစ္စည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျင်းကြိုလင် က ဘူးကို လှမ်းယူ၍ ဖွင့်ရန် ဟန်ပြန်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် လူရှောင်ဖုန်းက လှမ်းတားလိုက်ပြီး. . .

“သတိထားနော်. . . အထဲမှာ လက်နက်တွေ စက် ယန္တရားတွေ ပါချင်ပါနေမှာ. . .”

ကျင်းကြိုလင်က ဘူးကို လက်ဖြင့် ချိန်ဆကြည့်သည်။
ပြီးတော့... တစ်ချက်ပြုံးရင်း...

“သိပ်ပေါ့တယ်ကွ၊ စက်ယန္တရား တပ်ထားရင် လေးမယ်”

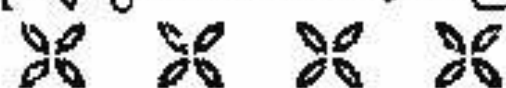
ကျင်းကြိုလင်သည် အရာရာကို သတိရှိပါသည်။

အကယ်၍ စဉ်းစားချင့်ချိန်မှု မရှိလျှင် နှစ်နှစ်ဆယ်အတွင်း
ဆယ်ခါပြန် သေလောက်ပြီ။

ထို့နောက် လုရှောင်ဖုန်းက ဘာမျှမပြောတော့ပါ။

ကျင်းကြိုလင် ဘူးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ဘူး
အတွင်းမှ အနီရောင်အငွေ့များ ရှူးခနဲ ပန်းထွက်လာသည်။

ကျင်းကြိုလင်မှာ အသက်အောင့်ရန် အချိန်မရ၍ နောက်
သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။ သူသည် နံရံနှင့် တိုက်မိကာ သူ၏ကိုယ်လုံး
မှာ ပျော့ခွေ၍ လဲပြိုကျသွားလေတော့သည်။

တကယ်တော့ ဘူးလေးထဲမှာ အဆိပ်ငွေ့ဖြည့်ထားသော
ငါးဆီပေါင်းကိုသာ တပ်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

အဖုံးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ငါးဆီပေါင်းပေါက်ပြီး အဆိပ်ငွေ့
ပန်းထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အခန်းတွင်းမှာ အဆိပ်ငွေ့များ ပြည့်
နေသည်။ လုရှောင်ဖုန်း အသက်အောင့်ထားရသည်။ အပြင်သို့
အငွေ့များ ထွက်သွားရန် လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ထုတ်နေ၏။

မုန်ဝေမှ အဆိပ်ငွေ့များ ပန်းထွက်လာစဉ်ပင် ခုန်ထွက်
သွားသူဖြစ်ရာ အငွေ့ပြယ်မှ ပြန်စင်လာသည်။

မုန်ဝေက ကျင်းကြိုလင်နှင့် လုရှောင်ဖုန်းကို တစ်ချက်
သာ ကြည့်လိုက်၍ ဘူးလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ မုန်ဝေက

ကျင်းကြိုလင် သေရေးရှင်ရေးထက် အဆိပ်ငွေ့များ ပန်းထွက်သော
သဲလွန်စအားလေးကို ပို၍ အလေးထားနေသလိုပင်။ ဘူးထဲမှာ မည်
သည့်ပစ္စည်းမှ မရှိ။ သို့သော် မုန်ဝေက အသေအချာကြည့်ပြီး...

“ဟာ... တွေ့ပြီ... တွေ့ပြီ...”

မုန်ဝေက အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ဘူးအဖုံးတွင် ပန်းများထိုးထားသည်။ ပန်းများအကြားတွင်
စာလုံးများ ထိုးထား၏။ ရိုးရိုးစာလုံးတော့ မဟုတ်ပါ။ ထိုစာကို
ပန်းချီလက်ရေးဖြင့် ရေးထားခြင်း ဖြစ်၏။ စာက...

“အားကူကိုပေး၊ သူလာတော့မည်”

ဤလိုနည်းဖြင့် ကုံးစွန်းမမကြီး သတင်းဆက်သွယ်မည်ဟု
မည်သူကမျှ ထင်မည်မဟုတ်။

စာသဘောမှာ ရှင်းနေသည်။ အားကူဆိုသူ ပြန်လာတော့
မည်။ ပစ္စည်းကို အားကူအားပေးရန် အကြောင်းကြားခြင်းပင် ဖြစ်
သည်။

“အားကူ... အားကူ ဆိုတာ ဟိုကောင်များလား...”

မုန်ဝေ မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ရေရွတ်လိုက်၏။

“အားကူဆိုတာ မင်းသိလို့လား...”

“အရင်တုန်းက ဒီလမ်းထိပ်မှာ ပိုက်ဆံတောင်းတဲ့ သူ
တောင်းစား တစ်ယောက်ရှိတယ်... သူ့နာမည်က အားကူတဲ့”

“ဒါဖြင့် သူ့ကို အမြန်ဆုံး သွားရှာပေးစမ်း...”

လုရှောင်ဖုန်းက ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီ... သူ့ကို ရှာတွေ့ရင် ချက်ချင်း
ပြန်လာပြောမယ်...”

“မင်း ဒီကိုပြန်မလာနဲ့တော့... ငါ ကျင်းကြိုလင်ကို သမားတော်ကြီး ကျင်းမော့ဆီကို ခေါ်သွားမလို့... မင်း အကယ်၍ သတင်းရတာနဲ့ အဲဒီလာပြီး အကြောင်းကြား...”

ကျင်းမော့မှာ နာမည်ကြီး ထိပ်သီးသမားတော်ကြီး ဖြစ်သဖြင့် မုန်ဝေ ကောင်းကောင်းသိသည်။

“ပြီးတော့ မင်းလူတစ်ယောက်ကို ဖုန်မှုန့်တွေယူပြီး ဒီနေရာ ကို အမြန်ဆုံး ပြန်လွှတ်လိုက်... တို့ကိုင်ခဲ့၊ ထိခဲ့ လျှောက်ခဲ့တဲ့နေရာ အားလုံးတွေကို ဖုန်မှုန့်ညီညီလေး ပြန်ဖြူးထားခိုင်းလိုက်...”

“ကောင်းပြီ...”

“သစ်သားဘူးကိုလည်း တွေ့တဲ့နေရာမှာဘဲပြန်ထားလိုက်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ပြီးတော့ တစ်ဖက်ခန်းမှာလည်း လူတစ်ယောက်ကို အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ခိုင်းထား... မသင်္ကာစရာ လှုပ်ရှားမှု တွေ့ရင် ချက်ချင်း အကြောင်းကြားခိုင်းပါ...”

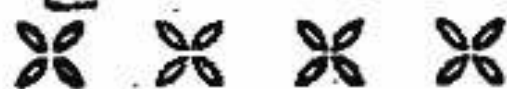
“ဟုတ်ကဲ့ပါ...”

လုရှောင်ဖုန်း၊ ထပ်မှာစရာ မရှိတော့ပေ။

မုန်ဝေ တံခါးပေါက်ဆီ လျှောက်သွားသည်။ အပေါက်ဝ ရောက်တော့ နောက်ပြန်လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးကာ...

“ဆရာ လုရှောင်ဖုန်းသာ ဝင်ကူမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ တတွေ အိမ်မှာကလေးသာ ချီနေရတော့မှာ...”

မုန်ဝေက ပြုံးရယ်၍ ပြောဆိုရင်း တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၂၉) သူတောင်းစား အားကူ

သမားတော်ကြီး ကျင်းမော့မှာ နာမည်ကြီးဖြစ်သဖြင့် လက်
မလည်အောင် ကုသနေရသူဖြစ်၏။ ယခုလည်း အိမ်မှာမရှိပေ။
မုန်ဝေကိုလည်း အကြောင်းကြားရန် မဖြစ်တော့။ ကျင်းမော့၏
အိမ်တွင်ပင် မုန်ဝေနှင့် ကျင်းမော့ကို ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။

သူ၏စိတ်မှာ အထူးပင် ကြည်လင်နေသည်။ ရှင်းရှင်းလင်း
လင်း ဖြစ်နေသည်။

ကွင်းဆက်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်နေပြီ။ သူ၏မျက်နှာ
လည်း တည်ငြိမ်လွန်းနေသည်။ မကြာခင် ပြဿနာ၏အဆုံးကို
ရောက်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သူသိနေပြီ ဖြစ်၏။

သို့နှင့် မုန်ဝေထံမှ သတင်းရောက်လာသည်။ ထိုသတင်း
က...

“အားကူ... သူအိမ်မှာ ရှိနေတယ်...”

“သူတောင်းစားကလည်း အိမ်ရှိတယ်လား...”

“သူတောင်းစားလည်း လူတဲဟာ ရှိမှာပေါ့. . . ခွေးတောင်
နေစရာရှိသေးတာပဲ သူလည်း အိမ်ရှိရမှာပေါ့. . .”

အားကုမှာ အိမ်ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင်. . .

နံရံလေးဘက်တန် ဟာလာဟင်းလင်း ပွင့်နေသော တိုက်
ပျက်ကြီးသာ ဖြစ်လေသည်။ အတွင်း၌ မီးရောင်လင်းနေသည်။

“အားကု အထဲမှာ ရှိသလား. . .”

“တခြားဘယ်သူတွေ လာသွားသေးသလဲ. . .”

“မလာဘူး. . . ဒါပေမယ့် ဟိုအိမ်ကိုတော့ တစ်ယောက်
လာသွားတယ်. . .”

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက် ခြေကားယား လက်ကားယားဖြင့်
အဝါရောင် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ထမ်း၍ လျှောက်လာနေ၏။

“အဲဒီလူပဲ. . .”

အစိုးရအမှုထမ်းလို အသွင်မျိုးပင်။

သူက တိုက်ပျက်နား ရောက်သည့်အခါ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
အလှိုင်အမြန် တစ်ချက်အကဲခတ်ပြီး တိုက်ပျက်ထဲ သွက်သွက် ဝင်သွား
သည်။ လူရှောင်ဖုန်းမှာ သစ်ပင်တစ်ပင် အကွယ်တွင် ပုန်းအောင်းနေ
သဖြင့် ထိုသူက မတွေ့နိုင်။

“သူပဲ သွားဖမ်းရမလား. . .”

မုန်ဝေက ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။

“တို့ ဖမ်းရမယ့် လူက သူမဟုတ်ဘူးကွ. . .”

လူရှောင်ဖုန်းက ခေါင်းခါရမ်းရင်း ခပ်တိုးတိုးပင် ပြန်
ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ကို ခြေရာခံပြီး ပန်းထိုးတဲ့ သူခိုးကြီးကို ရှာချင်လို့

မဟုတ်လား. . . ”

“အင်း. . . ”

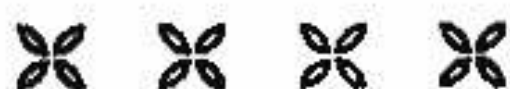
တစ်အောင့်လောက်ကြာတော့ တိုက်ပျက်ထဲမှာ မီးငြိမ်းသွားသည်။

အထုပ်ထမ်းလာသည့်လူ ပြန်ထွက်လာသည်။ မကြာခင် အားကုလည်း ထွက်လာသည်။

“ငါ သူ့ကို ခြေရာခံလိုက်သွားမယ်. . . မင်း ကျင်းကြိုလင် ဆီသွား. . . ”

“ခင်ဗျား တစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်ပါ့မလား. . . ”

“စိတ်ချ. . . ဖြစ်ပါတယ်. . . ”

လမ်းကြီးက ပြည့်ပြည့်ဝဝ ထွန်းလင်းတောက်ပလို့ နေသည်။ လရောင်အောက်တွင် အရာခပ်သိမ်း ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် ထင်ရှားနေသည်။

အားကူကို ထင်ရှားစွာ တွေ့ရသည်။ သူ့အသွင်က အေးအေးဆေးဆေးပင်။ ဖြေးဖြေးလေး အထုပ်ကိုထမ်း၍ လျှောက်နေသည်။

လုရှောင်ဖုန်းမှာ လောနေသည်။ အားကူရှေ့မှ ဖြည်းဖြည်း စွာ လျှောက်နေသည်ကို ကြည့်ရင်း အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေသည်။

သီချင်းကိုဆို၍ လှုပ်သည်ဆိုရုံလှုပ်၍ လျှောက်နေသေး၏။ လုရှောင်ဖုန်းမှာ ကွဲမြဲတိုလာသည်။ ပြေး၍ ကြိမ်လုံးနှင့်ပင် ဆော်ချင်လာသည်။

အကြာကြီးပင် နှေးနှေးဖြေးဖြေး လျှောက်နေသည်။

ခရီးအတော်ပေါက်တော့ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင်
ထိုင်ပြီးနားသည်။

အိတ်ထဲမှာ အရက်ခရားနှင့် ဘဲကင်ထုတ်ပြီး ဇိမ်နှင့်စား
သောက်နေသေးသည်။

သူ့ဗိုက်မှာလည်း ခုမှ အလွန်အမင်း ဆာလောင်လာ
သည်။ ယခုတစ်လော သူ ကောင်းကောင်းမစားရ၊ စားလို့လည်း
မဝင်ခဲ့။ အားကူဆိုတဲ့ အကောင်၊ သူက ဇိမ်နဲ့စားသောက်နေသေး
၏။ ပြီးတော့...

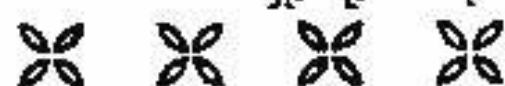
“တောက်... တစ်ယောက်ထဲ အရက်သောက်ရတာ
မဟန်လိုက်တာကွာ...”

လူရှောင်ဖုန်းမှာ သွားပြီး စားချင်သောက်ချင်လာသည်။
အတန်ကြာမှ အားကူ ခရီးဆက်သည်။ ရှေ့သို့ဆက်ခြင်း ခရီးမဟုတ်
ပါ။ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်လာသည်။ မြို့ထဲကို တစ်ပတ်
ပတ်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို ဝင်သည်။

ပြီးတော့ ဆိုင်နောက်ပေါက်မှ ထွက်သည်။ ထို့နောက်
နောက်ဖေးပေါက်မှ ဆက်လျှောက်သွားရာ ထိုတံခါးပေါက်မှာ ခြံ
ကြီးဝင်းကြီးနှင့် အိမ်တစ်လုံး၏ ပန်းခြံဘေးပေါက် ဖြစ်သည်။

အားကူက ခပ်တည်တည်ပင်။

သူ့အိမ်သူ့ယာကဲ့သို့ တံခါးကို ဟန်ပါပါ တွန်း၍ ဝင်သွား
သည်။ ပန်းခြံအတွင်းရှိ လမ်းများမှ ကျွမ်းကျင်စွာ လျှောက်သွား
သည်။ သုံးလေးပတ် လှည့်ပြီးသည့်နှင့် တံတားလေး တစ်ခုကို
ကျော်၍ အိမ်လေးတစ်ဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်သွားတော့သည်။

အခန်း (၃၀) နိပါတ်တစ် မည်သူနည်း

မီးရောင် လင်းနေသည်။ အိမ်ခန်းအတွင်းမှာ မီးထွန်းထားသည်။

အားကူက ပိုင်လှပါပေသည်။ တံခါးကိုပင် ခေါက်မနေတော့ပဲ တွန်းဖွင့်၍ အပေါ်ထပ်သို့ တောက်လျှောက်ပင် တက်သွားသည်။ အပေါ်ထပ် အခန်းတွင်းမှ စားသောက်ဖွယ်ရာ အစုံအလင် အရက်ဝိုင်းကြီး ပြင်ထားသည်။

လှရှောင်ဖုန်းမှာ အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်နှင့် တည့်တည့် သစ်ပင်ပေါ်မှာ ရှိနေသည်။ အခန်းတွင်းမှာ လူမရှိသော်လည်း ပြင်ဆင်ထားသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာများမှာ လူရှစ်ယောက်စာ ဖြစ်သည်။

အားကူက ခုံတစ်ခုံတွင် ထိုင်ချလေသည်။

“ဒီတစ်ခါလည်း ငါပဲ အရင်ရောက်တာပါပဲလား...”

တီးတိုးရေရွတ်နေသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က ငှက်ငယ်အလား အခန်းတွင်းသို့ ခုန်ပျံ၍ ဝင်သွားသည်။

ရောက်လာသူကိုလည်း ကြည့်လိုက်သည်။ ထင်သည့်အတိုင်း ကုံးစွန်းမမကြီး မဟုတ်။

ဝင်လာသူ၏ ကိုယ်ဖော့ပညာမှာ ထိပ်တန်းဖြစ်သော်လည်း ကုံးစွန်းမမကြီးနှင့်စာလျှင် ကွာခြားနေပေသည်။

အခန်းတွင်း ခုန်ဝင်လာသူမှာ အသက်သုံးဆယ်အရွယ် ခန့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

လိမ္မော်ရောင် အင်္ကျီဝတ်ထားသည်။ အလှမှာ လန်းဆန်းဆဲပင် ရှိသေးသလို မျက်လုံးမှာလည်း ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေဆဲပင်။

အဝါရောင် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကိုင်ထားသည်။

ဖိနပ်မှာတော့ စောစောလေးက ခုန်ပျံဝင်သွားစဉ်က မြင်လိုက်ရပါ၏။

အနီရောင်ဖိနပ် ဖြစ်သည်။ လိမ္မော်ရောင် ကောင်မလေးက အခန်းတွင်း ရောက်နှင့်နေသည့် အားကူကို မြင်သည်နှင့် ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ရင်း ခုံတစ်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ဒီတစ်ခါလည်း သူကပဲ စောပြန်ပြီ...”

“ဒါပေါ့ကွာ... ယောက်ျားဆိုတာ မိန်းမတွေကိုပဲ စောင့်နေရတာပေါ့...”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ညစ်ပတ်ပေရေနေသည့် လူတစ်ဦးနား ကပ်ထိုင်သည်။ စကားပြောနေသည်။

ဒါဖြင့် အားကူသည် သူတောင်းစား မဟုတ်နိုင်။ အားကူမည်သူလဲ။ လူရှောင်ဖုန်း စဉ်းစားနေသည်။ အတွေးတွေ တစ်ခဏလေးနှင့် ပျက်သွားရသည်။ အကြောင်း မှာ ချိုလွင်ရယ်သံလေးက အရင်ပေါ်ထွက်နေသည်။

“ဟော. . . နံပါတ်ခုနစ်လာနေပြီ. . . ”

လိမ္မော်ရောင် မိန်းကလေးက ရေရွတ်လိုက်သည်။ သူလေး၏ စကားမဆုံးခင် အခန်းတွင်းသို့ အနီရောင်ကောင်မလေး တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ကျစ်ဆံမြီး နှစ်ချောင်း လှလှလေး ချလို့။ အဝါရောင် အထုပ်တစ်ထုပ် ကိုင်ထားသည်။ အနီမလေးက အားကူကို ပြုံး၍နှုတ်ဆက်ပြီးမှ လိမ္မော်ရောင်မလေးကို ကြည့်၍. . .

“မမနှစ်တို့က တယ်စောကြပါလား. . . ”

ရယ်မောရင်း ပြော၏။

“ဒါပေါ့. . . အသက်ကြီးတဲ့လူက အသက်ငယ်တဲ့လူကို စောင့်တာပေါ့. . . အကြီးနဲ့အငယ်ဆိုရင် အကြီးက အမြဲတမ်း အရှုံးဘက်ကကြီးပဲ. . . ”

လိမ္မော်ရောင် မိန်းကလေး၏ အပြောကြောင့် အနီမလေးက ရယ်သည်။ တခစ်ခစ် အားပါးတရ ရယ်သည်။

“အောင်မယ်လေး. . . မမနှစ်ရယ်. . . မမနှစ် ဘယ်တုန်းက သူများကို အရှုံးပေးဖူးလို့လဲ. . . သူများကို အနိုင်မယူတာ လွန်နေပြီ. . . ”

အနီမလေးက တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း ပြောနေရာ လိမ္မော်ရောင်မလေးက ပင့်သက်ချပြီး. . .

“ဘာများ ဒီလောက်တောင် ရယ်စရာ ကောင်းနေလို့ တစ်ချိန်လုံး ရယ်လို့မဆုံး ဖြစ်နေရတာလဲ. . . ”

လိမ္မော်ရောင်မလေးကို အနီမလေးက မမနှစ်ဟုခေါ်သည်။ သည်သို့ဆိုလျှင် နံပါတ်တစ်ဖြစ်သည့် ကုံးစွန်းမမကြီး လာပေတော့မည်။ သူ ဘဝင်ကျသွားသည်။

“ကျွန်မနဲ့ မမနှစ် လောင်းကြရအောင်. . . ဒီတစ်ခါ ဘယ်သူနောက် အကျဆုံး ဖြစ်မလဲ. . .”

အနီမလေးက တခစ်ခစ် ရယ်ရင်းပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲ. . . နံပါတ်သုံးပဲ နောက်ကျမှာပေါ့. . . မျက်နှာသစ်တာတောင် နာရီဝက်လောက်ကြာတာ. . . မျက်ခုံးမွေးမီးလောင်တာတောင် အရေးစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး. . .”

လိမ္မော်ရောင် အမျိုးသမီးက ပြောသည်။

ထိုစဉ်ပင် လှေကားမှ ခြေသံကြားရသည်။ ခြေသံနှင့်အတူ လှမ်းပြောလိုက်သံ ပေါ်လာသည်။

“မှားပြီ၊ ဒီတစ်ခါ သူနောက်ကျမှာ မဟုတ်ဘူး”

အသံမှာ ချိုသာကြည်မြနွေးထွေး၍ ချိုလွင်လှသည်။ အသံနှင့်အတူ အခန်းတွင်းကို သူလေးဝင်လာသည်။

လှေရောင်ဖုန်းမှာ ထိုအမျိုးသမီး မည်သို့မည်ပုံ အိမ်ထဲဝင်လာသည်ကို စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်သွားသည်။ သူ လုံးဝမမြင်လိုက်။ အနီမလေး အံ့အားသင့်သွားသည်။ အံ့ဩသလို ငေးကြည့်နေပြီးမှ ချက်ချင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါ တကယ်ကို ထူးဆန်းတယ်ဟေ့. . . မမသုံးကတော့ အစောကြီး ရောက်လာပါလား. . .”

မမသုံးတဲ့။ ဒါဆို နံပါတ်သုံးပေါ့။ ဖြည်းဖြည်းလေး လျှောက်လာပြီး ခုံတစ်ခုံတွင် ဖြည်းညှင်းစွာ ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော အဝါရောင် အထုပ်ကို စားပွဲပေါ်

ဖြည်းညှင်းစွာ ကင်လိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါ ငါ နောက်မကျရုံမကဘူး... မင်းတို့ထက်
တောင် အစောကြီး ရောက်နေတာ...”

နုပိတ်သုံးက ပြောသည်။

“တကယ်လား...”

အနီမလေးက အံ့အားသင့်သလို မေးလိုက်သည်။

“ငါ မနေ့ကတည်းက ရောက်နေတာ... အိမ်ထဲမှာပဲ
အိပ်လိုက်တယ်လေ... ငါ အပေါ်ထပ်တက်ပြီး မင်းတို့ကို လာ
စောင့်နေမလို့... ဒါပေမယ့် မင်းတို့ အံ့အားသင့်သွားအောင်ဆို
ပြီး ငါ အောက်ထပ်မှာပဲ အိပ်ပြီး စောင့်နေတယ်လေ...”

“ဘာဖြစ်လို့ ခုမှ တက်လာရတာလဲ...”

အနီမလေးက မေးသည်။ မမသုံးက ပင့်သက်ချရင်း...

“ဒါကတော့ ငါအလုပ်တွေများနေတာကိုး... ရေချိုးရ
တယ်... အဝတ်အစားလဲရတယ်... ဖိနပ်ဝတ်ရသေးတယ်...”

မမသုံးက ရှင်းပြသည်။

“ငါပြောတယ် မဟုတ်လား... သူက မျက်နှာသစ်ရင်
တော့ နာရီဝက်လောက်ကြာတယ်လို့...”

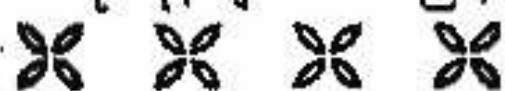
“နေ့တိုင်း ခေါင်းဖြိုး၊ မျက်နှာသစ်၊ အဝတ်လဲတာနဲ့အချိန်
ကုန်နေတာ... တခြားကိစ္စတွေ သူ ဘယ်လုပ်နိုင်တော့မလဲ...”

အားကူက ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် လေတစ်ချက် တိုက်ခတ်လိုက်သည်။ နောက်
ထပ် သုံးယောက် ငှက်များအလား ပြုတင်းပေါက်မှ ခုန်ပျံဝင်လာ
သည်။

နောက်ဆုံး ရောက်လာသော သုံးဦးအနက်မှ နှစ်ယောက်
ကို သူသိ၏။ တစ်ယောက်က ချင်းရှာဖြစ်သည်။ မမလေးဆိုသော
အခြားတစ်ယောက်မှာ အိုးရန်ချင်း ဖြစ်သည်။

အိုးရန်ချင်းမှာ နာမည်ကြီး ဇိမ်မယ်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါက
သူ အလွန်အမင်း ဒေါသတွေ ထွက်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ငွေကိုသာ ချစ်ပြီး
လူကိုမချစ်တတ်သော အိုးရန်ချင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

လူရှောင်ဖုန်းသည် အံ့သြတွေဝေသွားသည်။ ဖိနပ်အနီ
အဖွဲ့တွင် လူစုံပါနေသည်။ အိုးရန်ချင်းလို ဇိမ်မယ်ပင် ပါနေသည်။
စားပွဲမှ အစားအသောက်များက ရှစ်ယောက်စာ ခုံကလည်း ရှစ်ခုံ
ဖြစ်သည်။ ယခု ခုနှစ်ယောက်သာ ရောက်နေပြီ။ လိမ္မော်ရောင်မ
လေးက နံပါတ်ရှစ်။ မျက်နှာသစ်လျှင်ပင် နာရီဝက်ကြာသည်ဆို
သော မိန်းကလေးက နံပါတ်သုံး။

နံပါတ်လေးက အိုးရန်ချင်း၊ နံပါတ်ငါးက ချင်းရှာ။ နံပါတ်
ခြောက်က အကျီစိမ်းမယ် သီလရှင်၊ အမြဲတမ်း ရယ်နေသော အနီ
ရောင်မလေးက နံပါတ်ခုနှစ်၊ နံပါတ်တစ်... သူဘယ်သူလဲ။
ကိုးစွန်းမမကြီးပင်လော...

ကိုးစွန်းမမကြီး။ သူ ဘာကြောင့် ရောက်မလားသေးသလဲ။
တစ်ဖန် သူတောင်းစား အားကူက ဒီအဖွဲ့နှင့် ဘယ်လို
ပတ်သက်နေသလဲ။

လူရှောင်ဖုန်း စဉ်းစားနေရသည်။

အခန်း (၃၁) ဘဲဥကြီး လုရွှောင်စုန်း

“မင်းတို့ ညီအစ်မခြောက်ယောက် ဒီတစ်ခေါက် ဘာတွေ ပါလာကြသလဲ ထုတ်ပြစမ်းပါဦး. . .”

အားကူက မေးလိုက်သည်။

“မမသုံးက အစောဆုံး ရောက်နေတော့ သူ့အရင်ဆုံး ထုတ်ပြပေါ့. . .”

အနီမလေး နံပါတ်ခုနစ်က ပြောသည်။

မမသုံးက မည်သို့မျှ မငြင်းဆန်။ အထုပ်ကို ချည်ထားသော အထုပ်ကြိုး ဖြည်လိုက်သည်။

“ကြာတယ်ဟာ. . . ငါတော့ စိတ်မရှည်တော့ဘူး. . . ငါ့အထုပ်ပဲ အရင်ကြည့်ကြတော့. . .”

မမနှစ်က သူ့အထုပ်ကို ဖြည်ပြသည်။ အထုပ်ထဲမှာ စာရင်းစာအုပ်ပါသည်။

“ဒီနှစ် ဝင်ငွေသိပ်မကောင်းလှဘူး. . . သုံးလလောက် အနားယူလိုက်ရတာကိုး. . . ဒီနှစ် အနယ်နယ်က ငွေတစ်သန်း ရှစ်သိန်းပဲ ရလိုက်တယ်. . . နောင်နှစ်တွေ ဒီထက်ပိုရမှာပါ. . .”

“တစ်သန်းရှစ်သိန်း၊ . . ဝင်ငွေ သိပ်မကောင်းသေးဘူးတဲ့”
လူရွှင်ဖုန်း သံကပြင်းချသည်။

မမနှစ်က မည်သို့သောနည်းဖြင့် ဤမျှများပြားသော ငွေ
တွေကို ရပါလိမ့် စဉ်းစား၍ မရပါ။

“ဒီလောက်လေးဘဲ ရတယ်ဆိုတော့ ဒီနှစ်တော့ ချွေဈေး
တာတာ သုံးရမှာပေါ့. . .”

မမသုံးက အားလျှော့သော လေသံလေးနှင့် ရေရွတ်လိုက်၏။

“နင်ကကော အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ. . .”

မမနှစ်က မမသုံးကို မေးလိုက်သည်။

မမသုံးက လွင်လွင်လေး ရယ်လိုက်ကာ. . .

“အခြေအနေ မဆိုးပါဘူး. . . ကောင်းပါတယ်. . . ဒီနှစ်
ထဲမှာ နှာခေါင်းမလိုချင်တဲ့လူတွေ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုပြီး
များလာတယ်. . .”

နှာခေါင်းမလိုချင်တဲ့လူတွေတဲ့။

နှာခေါင်းမလိုချင်တဲ့လူ ဟူသည်မှာ အရှက်မရှိသောလူ
ကို တင်စား၍ ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အထုပ်ပြေသွားသည်။

အတွင်းမှာ ဆီစိမ်စက္ကူတစ်ထပ် ရှိသည်။

ဆီစိမ်စက္ကူဖွင့်လိုက်တော့. . .

အထဲမှာ အကြီးအမှူး အရွယ်အမျိုးမျိုးရှိသည့် လူငယ်
နှာခေါင်း ခုနှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသည်။ အလိုလေး ကြက်သီးထစရာ
ကောင်းပါတိ။ လူရွှင်ဖုန်း သစ်ပင်ပေါ်က ပြုလဲကျလုမတတ်
ဖြစ်သွားပါ၏။ မမသုံး။ သိမ်မွေ့ညင်သာလှတဲ့ မိန်းကလေး။

ထိုမိန်းကလေးက လူနှာခေါင်း ခုနှစ်ဆယ်ကျော်ကို ဖြတ်

ခဲ့သတဲ့လား။

“သူတို့ကမှ နှာခေါင်းမလိုချင်တာ ငါဖြတ်ခဲ့တာပေါ့”
သူမက ပြောသည်။ အေးဆေးစွာပင် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်
သည်။

“အင်း... ဒါပေမယ့် နောက်နှစ်ကျရင်တော့ ဒီလိုမလုပ်
တော့ဘူး... နောက်တစ်နည်း သုံးရကောင်းမလားဘဲ...”

“နောက်နှစ် ဘယ်နည်းသုံးမလဲ ဟင်...”

အနီမလေးက သိလိုဇောဖြင့် မေးသည်။

“နောက်နှစ်ကျရင် ငါလျှာပဲ ဖြတ်တော့မယ်...”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“လူတွေဟာ တဖြည်းဖြည်း လေကြောရှည်ပြီ... စကား
များလာတာ တွေ့ရသလိုဘဲ...”

အနီမလေးက ပါးစပ်ကို တင်းတင်း စေ့ထားလိုက်သည်။
ဘာမျှမမေးတော့။ ပါးစပ်လည်း မဟတော့။ မမသုံးက သူ့လျှာကို
ဖြတ်မှာ စိုးရိမ်သွားလေသလား။

“တို့တတွေ ဒီနှစ်လည်း ခါတိုင်းနှစ်တွေလို ပျော်ပျော်ပါး
ပါး စားကြ သောက်ကြမယ် မဟုတ်လား...”

မမနှစ်က အားလုံးကို ဝေ့ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဒါပေါ့... ဒါပေါ့...”

အနီမလေးက ပါးစပ်မပိတ်တော့။ ချက်ချင်း ဖြေသည်။

“ဒါဆို တို့အခုလူစုံနေပြီလေ... ဘာလို့ပွဲကို မစကြသေး
တာလဲ...”

လူစုံပြီတဲ့။

ကုံးစွန်းမမကြီး မလာတော့ဘူးလား။ လူရွှင်ဖုန်း စိတ်
အိုက်သွားသည်။ ခန့်မှန်းခြေ မကိုက်မှာ စိုးရိမ်သည်။

“လူစုံပြီလို့ ဘယ်သူပြောတာလဲ... မှာ ခုံတစ်လုံး
လွတ်နေသေးတယ်လေ...”

ပြောလိုက်သူက မမသုံး။

“ဟင်... ဘယ်သူလာဦးမှာမို့လဲ...”

အနီမလေးက တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းတို့ အားလုံးအတွက် မမကြီးက ညီမလေး တစ်
ယောက် ရှာပေးထားတယ်...”

မမသုံးက ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်သည်။ အနီမလေးက
လည်း ရယ်ပြီး...

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့... ဒီလိုဆို တို့ထက်ငယ်တဲ့လူရှိ
လာပြီပေါ့... ဒါမှ တစ်နေ့ မမတို့ အနိုင်ရရင် သူ့ကိုပြန်ပြီး အနိုင်
ကျင့်ရမယ်...”

“ဒါပေမယ့်... သူ ဒီနေ့မလာတော့ဘူး...”

အားကူက ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... သူ မလာချင်လို့လား...”

မမနှစ်က မျက်မှောင်ကုတ်၍ မေးသည်။

“သူလာချင်တာပေါ့... သိပ်ကို လာချင်တာပေါ့... မ
လာနိုင်တော့လို့ မလာတာပေါ့...”

“သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က မလွှတ်လို့လား...”

အားကူက ခေါင်းညိတ်သည်။

“သူ မလာနိုင်တော့ဘူးဆိုရင်လည်း ပွဲကို စကြရအောင်

ဘယ်သူ့ကို စောင့်နေကြတာလဲ. . . ”

အနီမလေးက ဆာလောင်နေပြီ ထင်သည်။

ပွဲစဖို့ တိုက်တွန်းလာသည်။ အားကူက အနီမလေးဘက် လှည့်၍. . .

“သူ့ မလာပေမယ့် ပွဲကစလို့ မဖြစ်သေးဘူး. . . ဧည့်သည် တစ်ယောက်ကို စောင့်နေတာ. . . ”

“ဒါဖြင့် ဒါဖြင့်. . . ဧည့်သည်ဖိတ်ထားတယ်ပေါ့. . . ”

“အေး ဟုတ်တယ်. . . ”

“သူက အရက်ကောင်းကောင်း သောက်နိုင်ရဲ့လား. . . ”

“အင်း. . . ဒီလူကြည့်ရတာ အရက် ကောင်းကောင်း သောက်နိုင်ရုံမကဘူး. . . သတ္တိလည်း ရှိဟန်တူတယ်. . . တစ်ခြား လူဆိုရင် နင့်စကားကြားတာနဲ့ လန့်ပြီး ပြေးမှာသေချာတယ်. . . ”

အနီမလေးက မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်သည်။

“သူက သတ္တိလည်း ရှိတယ်ပေါ့. . . ဟုတ်လား. . . ”

အားကူက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်. . . သတ္တိလည်း ရှိပါတယ်. . . ”

“သူ ခုထက်ထိ ထွက်မပြေးသေးဘူးလား. . . ”

အနီမလေးက ရယ်သည်။

“သတ္တိရှိလို့ ထွက်မပြေးသေးရင်လည်း ဘာဖြစ်လို့ ဝင်မ လာရသေးတာလဲ. . . တစ်ညလုံး အပြင်မှာ လေတိုက်ခံချင်လို့လား”

“တကယ်တော့ သူတစ်ညလုံး လေတိုက်ခံပြီးပြီတဲ့. . . ခု တော့ အေးအေးဆေးဆေး အရက်သောက်ဖို့ သင့်နေပြီတဲ့. . . ”

အားကူက ပြောလိုက်သည်။

ပြုတင်းပေါက်အနီး သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ လုရှောင်ဖုန်းက
သက်ပြင်းချရင်း. . .

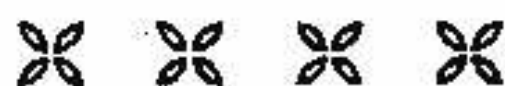
“ဟုတ်တယ်၊ ငါတကာယ်ပဲ အရက်သောက်ဖို့ သင့်နေပြီတဲ့”
လုရှောင်ဖုန်းက ပြောပြောဆိုဆို လေပြေအလား အခန်း
တွင်းသို့ ပေါ့ပေါ့လေး ခုန်ဝင်လိုက်သည်။ အခန်းထဲမှာ ထိပ်သီး
သိုင်းပညာရှင် ခုနစ်ဦးရှိနေသည်။

သစ်ပင်ပေါ်မှာ ရှိနေသူကို သူတို့သိကြမည်သာ။

ပုန်းအောင်းနေလို့ အကြောင်းမထူး။ အရူးသာ ဖြစ်ပေ
တော့မည်။ ဪ. . . သူသာ အရူးဆိုပါက မျက်ခုံးမွှေး လေးခုရှိပါ
လေမလား။ သူ့ကို အားလုံးက စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

အနီမလေးကတော့ လက်ခုပ်တီးရင်း ရယ်ပြီး. . .

“ရှင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်. . . ရှင်က မျက်
ခုံးမွှေးလေးခုရှိတဲ့ ဘဲဥကြီးလုရှောင်ဖုန်း မဟုတ်လား. . .”

အခန်း (၃၂) မြွေလိမ်မြွေတောက်

တစ်ညလုံး ပင်ပန်းခဲ့သည်။ အစာကိုလည်း ကောင်းစွာ မစားသောက်ခဲ့။ ဗိုက်မှာ အတော်ပင် ဆာလောင်နေပြီ။

ဆာနေလို့ အခံရခက်သည့်ကြား သူ့ကို ဘဲဥတဲ၊ ဘဲဥလို့ ခေါ်ကြသေး။ ပိုလို့ပင် ဆာလောင်လာသလို ထင်မှတ်ရ၏။ သို့ရာတွင် သူ စိတ်မဆိုးပါ။ သူ ရယ်သည်။

မမနှစ်ကတော့ ပြုံးသည်။ အပြုံးလေးနဲ့ ကြည့်ပြီး...

“ဘယ်လိုကွယ်... မင်းတို့ ဆာနေကြတယ်ဆို ဘာဖြစ်လို့ ဒီဘဲဥကြီးကို ကြော်မစားကြသေးတာလဲ...”

“ဒီဘဲဥကြီးကို မစားချင်ပါဘူး ဟယ်... ဘဲဥ... ဘဲဥ ပုပ်ကြီးပဲ...”

မမနှစ် စကားအဆုံး ဝင်ပြောလိုက်သူက အိုးရန်ချင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

အနီမလေးကတော့ ခါးကိုင်အောင်ပင် ရယ်နေပြန်၏။

လူရှောင်ဖုန်းကတော့ မရယ်ပါ။ အချက်နှစ်ချက်ကိုလည်း နားလည် သဘောပေါက်သွားပါပြီ။

အမျိုးသမီးတွေကို မည်သည့်အခါမျှ ရန်မစနှင့်။
အထူးသဖြင့် အိုးရန်ချင်းလို မိန်းမမျိုးနှင့် ရန်မစလေနှင့်။
နောက်တစ်ချက်က . . .

ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်သည် ဘယ်သောအခါမှ
မိန်းကလေးများနှင့် စကားနိုင်မလှနှင့် သည်အချက်နှစ်ချက်
သဘောပေါက်မှတော့ အချိန်ကုန်ခံ၍ မဖြစ်၊ သူ လှုပ်ရှားလိုက်ပါပြီ။
လွှားခနဲခုန်၍ အနီမလေးရဲ့အနား ရောက်သွား သည်။

သူ၏လက်မှာလည်း လျှပ်စီးလက်သလို မြန်လှသည်။ အနီ
မလေး၏လက်ကို လိမ်၍ ချုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ဟေ့ . . . သတိထား . . .”

လုရှောင်ဖုန်း လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် မမနှစ်က အလျင်
အမြန် သတိပေးလိုက်သည်။

အနီမလေးကလည်း သွက်သည်။ လုရှောင်ဖုန်း ရင်ဝကို
တံတောင်ဆစ်ဖြင့် တစ်ချက် လှမ်းတွတ်လိုက်သည်။

အမျိုးသမီး သုံးယောက်လည်း မြန်ကြသွက်ကြပါသည်။

အထူးသဖြင့် အင်္ကျီစိမ်း မှယ်သီလရင်ဓားက လုရှောင်
ဖုန်းရင်ဝကို ထိုးဖောက်ဝင်သွားတော့မည့် အသွင်။ လုရှောင်ဖုန်း
နာမည်တစ်လုံးနှင့်လူ။ သူတို့ထက် လျင်သည် သွက်သည် မြန်သည်။

ရင်ဝသို့ ပြေးဝင်လာသော ဓားနှင့်အနီမလေးတို့၏ တံ
တောင်ဆစ်မှာ လျှီရာသို့ မရောက်။ သူ့ရင်ဘတ်က ခွက်ဝင်သွားသ
လို ဖြစ်သွားသောကြောင့် သူမ၏ တိုက်ကွက်များ အရာမဲထင်
တော့။

လုရှောင်ဖုန်းကသာ အနီမလေးကို ချုပ်ကိုင်မိထားပြီး

ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီး သုံးဦးမှာ လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် လွှားခနဲ ရောက်လာပြီး သူတို့၏ဓားမှလည်း ထိုးနှက်ရန် အသင့်။

သို့ရာတွင် တမုဟုတ်ချင်း ဓားများရပ်တန့်သွားကြသည်။ လူရှောင်ဖုန်းကိုယ်နှင့် ခြောက်လက်မ အကွာတွင် ဓားဦးတွေ တန်းနေသည်။ အကယ်၍ ရန်သူ့လက်တွင်းမှာ သူ့ညီမ တစ်ယောက် ယောက်ရှိနေလျှင် သူတို့လည်း လုပ်ရဲမည် မဟုတ်ချေ။

“လွတ်လိုက်စမ်း... နံပါတ်ခုနှစ်ကို လွတ်လိုက်...”

တစ်ယောက်က အော်သည်။

လူရှောင်ဖုန်း ဂရုမစိုက်ပါ။ အနီမလေးမှာ မရယ်နိုင်တော့။ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပြီး...

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘယ်လိုမှ ရန်မမူဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ဖမ်းရတာလဲ...”

လူရှောင်ဖုန်း ဘာမျှမပြော။

“ယောက်ျားရင့်မကြီး တစ်ယောက်လုံး ဖြစ်ပြီးတော့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို အနိုင်ကျင့်တာ... မရှက်ဘူးလား...”

အိုးရန်ချင်းက ဓားထုတ်၍ ချိန်ရွယ်ထားရင်း ပြောသည်။

လူရှောင်ဖုန်း မရှက်ပါ။ တစ်စက်ကလေးမှ မျက်နှာမနီ။ ခပ်တည်တည်ပင်။

မမနှစ်ကလည် ငွေရောင်ဓားကောက်ကို ထုတ်လိုက်ပါပြီ။

“တို့တတွေရဲ့ ဓားသုံးလက်က ရှင့်ရဲ့ကိုယ်ကို အချိန်မရွေး ဆယ့်လေးငါးပေါက် ဖောက်နိုင်တယ်နော်... ဒါကို မင်းသိရဲ့လား”

“ဘာလဲ... မင်းက မယ့်ဘူးလား...”

မမနှစ်၏ ဒေါသသံ။ လူရှောင်ဖုန်းက အရယ်ပျောက်သွား

ပြီး ပြီးနေသည်။

“မင်းတို့ ပြောတာတွေ ငါယုံပါတယ်... ဒါပေမယ့် တကယ်လုပ်ရဲမယ်လို့တော့ ငါ တကယ်မထင်ဘူး...”

“ဪ... ရှင်ကြီးက ဒီလိုထင်သလား...”

“အေး... ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ငါက မင်းတို့ ပြောသလို ယောက်ျားမပီသတဲ့ လုပ်ပေါ့...”

“ရှင်က... ရှင်က လူမဟုတ်ဘူး...”

အစိမ်းမယ်သီလရင်က ဒေါသဖြင့် အော်သည်။

“အေးလေ... ဒါကြောင့် ငါ့ကိုထိရင် ငါက ဘာမဆို လုပ်မှာ...”

“ရှင်... ရှင်... နံပါတ်ခုနစ်ကို ဘာလုပ်ချင်သေးလို့လဲ”
မမနှစ်က မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီး မေးသည်။

“ငါ သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ချင်တာပါ...”

မမျှော်လင့်သော စကားကြောင့် အမျိုးသမီးများ အံ့အား သင့်သွားသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာလို့ခု မလွှတ်သေးတာလဲ...”

မမနှစ်က ချက်ချင်းမေးလိုက်သည်။

“လွှတ်ပေးမှာပေါ့... ငါနဲ့ အပေးအယူ နှစ်ချက် သဘော တူရင် ချက်ချင်း လွှတ်ပေးမယ်...”

“မင်းသာ သူ့ကိုလွှတ်မယ်ဆိုရင် နှစ်ချက်မကဘူး... ဘယ်နှစ်...”

မမနှစ်၏ စကားမဆုံးလိုက်ပါ။

“နှစ်ချက်တဲ့လား... နှစ်ချက်မပြောနဲ့ တစ်ချက်တောင်

မလိုက်လျောနိုင်ဘူး...လက်မခံနိုင်ဘူး..."

မမသုံးက အေးအေးလေးပင် ပြောသည်။ သူလေး၏ စကားသံက ညင်သာသည်။ နူးညံ့သည်။ သို့ရာတွင် စကားဆုံးသည် နှင့် လှုပ်ရှားလိုက်ပါပြီ။

လှုပ်ရှားမှုကတော့ မြန်သည်။ သွက်သည်။ ကြာပွတ်တစ် ချောင်း သူ့လက်ထဲ ရောက်လာသည်။ ကြာပွတ်ဖြင့် လွဲရိုက်လိုက်သည်။

"နံပါတ်ခုနှစ်ကို သတိထားဦး..."

မမနှစ်က အထိတ်တလန့်ပင် လှမ်းအော်လိုက်သော်လည်း မမသုံးကလည်း အရေးမစိုက်ပါချေ။ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် လွဲရိုက် လိုက်သည်။

ကြာပွတ်က မြွေတစ်ကောင်လို လုရှောင်ဖုန်း၏ လည်ပင်း ဆီ ရစ်ပတ်ရန် ရောက်လာသည်။ လုရှောင်ဖုန်းက အနီမလေးကို ချုပ်ကိုင်ရင်း ရှောင်ထွက်လိုက်၏။

နောက်တစ်ချက် လွဲရိုက်လာပြန်သည်။ အပေါ်မှ အောက် ကိုမိုး၍ ရိုက်ချသော ရိုက်ချက်ပင်။ လုရှောင်ဖုန်း ခုန်ရှောင်ရပြန် ၏။ နံပါတ်ခုနှစ် အနီမလေးကိုပါ ဘေးကင်းရန် ဆွဲခေါ်ရှောင်နေ သဖြင့် မသက်သာလှ။ မမသုံးကတော့ ရက်စက်လှသည်။

အနီမလေးကို တစ်စက်ကလေးမှ ထည့်တွက်ပုံမပေါ် ဒလ စပ်ပင် တိုက်ခိုက်နေသည်။ ကောင်းစွာ ရှောင်တိမ်းနိုင်ရန် အနီမ လေးကို သတ်ရတော့မလိုပင် ဖြစ်နေသည်။

သည်လိုလည်း မရက်စက်ချင်ပါ။ ရှောင်တိမ်း၍ မလွတ် သဖြင့် အနီမလေးကို လွှတ်ပေးလျှင် ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်၊ အသေ အကြေတိုက်ခိုက်ကြပေတော့မည်။